

„Ja, Doktoren!“ lo Moderen og klappede Sigrid, der gned sig opad hende indsmigrende som en Kat, mens hun slugte Knytteklædet med Øjnene. „Dersom det altid gik til, som de Folk præker, saa laa vi allesammen for længe siden i vor sorte Grav. Hvordan gik det ikke forleden, da Per Persens bitte Tøs skulde have slugt en Synaal? Doktoren proppede hende fuld af Kartofler og klægt Brød og andet Fyldestads, saa det stakkels Barn var lige ved at kvæles . . . og saa fandt de Naalen nok saa pænt i Bedstemoderens System. Ja ’mænd gjorde de saa!“

„Det kunde Doktoren da ikke gøre ved,“ indvendte Hansine.

„Naa ja, det kan endelig nok være. Men saa husker jeg da nok, hvordan det gik Søren Sejler, — det var den Gang, vi endnu havde den gamle Distriktsdokter Velløv, som dog skulde være endnu bedre lært end ham denneher Hassing. Velløv sagde, at Søren havde aldrig mere end tre Dage at leve i, saa Familjen fik jo travlt baade med at skifte og skrive Redelighed og kalke i Storstuen til Begravelsen, ja, jeg tror saagar, de bestilte Ligkisten med — og tre Dage efter gik Søren igen i sin vante Dont med Piben i sin Mund og gaar saadan endnu den Dag idag, skønt han vel er nær de halvfems. Hvad siger du saa til den Historie? . . . Nej, det var saamænd ønskeligt, om de go’e Doktormennesker vilde være mindre storpaændes og lade Vorherre raade over Liv og Død, saa var der kanske mange Steder mindre Bedrøvelighed.“

„Ja, det er sandt! Det var netop mine Ord!“ sagde Emanuel, der gik frem og tilbage over Gulvet med Hænderne paa Ryggen.

„Og skal man endelig være ankelig, saa kan jeg nu for min Del aldrig komme bort fra den Mening, at man mangan Gang hellere skulde holde sig til de gamle, gode Husraad end til denne megen ny Doktoreren med Mediciner og alt det forgiftede Stads, som